

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY,
Dedicated October 14th 1894.

No. 15

Parkland, Wash. 16. April. 1895.

5te Aarg.

Guds Billede i Mennesket

Eph. 4, 23, 24. Fornyes i eders Sinds Mand, og ifører det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Retfærdighed og Sandheds Hellighed.

Guds Billede i Mennesket er den menneftelige Sjæls Forstands, Mands, Gemtts, Villies, og alle indvortes og udbortes Legems og Sjæls Kræfters Lighed med Gud den hellige Trefoldighed, og efter al dens guddommelige Art, Dyder, Villie og Egenstaber. Thi saa lyder derom den hellige Trefoldigheds Raadslagning, 1 Mos. 1, 26.: Lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse, som skal regjere over Fiskene i Havet, over Fuglene under Himmelen, og over Kræfter, og over al Jorden.

Heraf forstaaes, at den hellige Trefoldighed har afbildet sig i Mennesket, paa det der i dets Sjæl, Forstand, Villie og Hjerte, ja i Menneskets ganste Væsen skulde lyse og skinne idel Guds Hellighed, Retfærdighed og Godhed: ligesom i de hellige Engle ere idel Guds Kjærlighed, Kraft og Keenhed: derudi vilde Gud have sin Lyst og Velbehag, som udi sine Børn. Thi ligesom en Fader bestuer og glæder sig selv i sine Børn, saa har og Gud havt sin Lyst i Mennesket, Ordsp. 8, 31. Thi omendstjondt Gud, Herren havde sin Behagelighed i alle sine Gjeringer, saa havde han dog særdeles sin Lyst i Mennesket, efterdi hans Billede i høieste Ustyldighed og Klarhed lyse udi det. Derfor er der i den menneftelige Sjæl tre fornemme Kræfter skabte af Gud: Forstanden, Villien og Hukommelsen: og dem opholder og bevarer, helliger og ophjser den hellige Trefoldighed, og styrker og beprøver dem med sine Raades Virkninger og Gaver. Thi et Billede er det, hvori man ser en lige Form og Gestalt, og intet kan kaldes et Billede, uden det haaver dets Lignelse, hvorefter det er afmalet og afbildet: saahom i et Speil kan intet Billede sees, der jo modtager en Lignelse eller Gestalt af en anden Ting, og jo klarere Speilet er, jo renere ser sig Billedet: ligesaa, jo renere Menneskets Sjæl er, jo klarere og udtrykkeligere lyser i den Guds Billede.

Til den Ende skabte Gud Mennesket reent, paa og ubesmitet med alle Legems og Sjæls Kræfter, at man skulde see Guds Billede i det, dog ikke som en død Skulptur i et Speil, men som et sandt levigt Billede og Lignelse paa den usynlige Gud, og hans

over al Maade skjønne indvortes skjulte Gestalt; det er: den guddommelige Visdoms Billede skulde finbarligen kjendes i Menneskets Forstand, og hans Godheds, Langmodigheds, Sagmodigheds og Taalmodigheds Billede i Menneskets Sind og Gemt; hans Kjærligheds og Barmhertigheds Billede i Menneskets Hertes Affecter; Guds Retfærdigheds, Helligheds og Keenheds Billede i Menneskets Villie; Guds Venligheds Livsaligheds, Fromheds og Sandheds Billede i alle Menneskets Fagter og Ord; Guds Almagtigheds Billede i det meddeelte Herredømme over al Jorden, og alle Dyrts Frygt for Mennesket; og omfider den guddommelige Evigheds Billede i Menneskets Udødelighed.

Deraf skulde Mennesket kjende Gud sin Skaber og sig selv: Skaberens saaledes, at han var Alting, ja det eneste og høieste Væsen, af hvilket alle Ting have deres Tilværelse og Væsen, og at han var Alting væsentlig, hvis Billede Mennesket var. Thi efterdi Mennesket er Guds Godheds Billede, da maa Gud være væsentlig det høieste Gode, og alt Godt; han maa væsentlig være Kjærligheden; han maa væsentlig være Livet; han maa væsentlig være Hellighed. Hvorfor og al Gode, Lov, Pris, Herlighed, Magt og Kraft hører intet Kreatur, men Gud alene til, som er det altsammen selv væsentlig. Hvorudover, da En Matth. 19, 17., anfaae Herren for et blot og bart Menneske, og spurgte ham: gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve det evige Liv? da svarede Herren: hvorfor kaldes du mig god, Ingen er god, uden Gud alene. Det er: Gud er alene væsentlig god, og foruden ham, og uden af ham kan intet med Sandhed være godt.

David's Nøgle.

„Dette siger den Hellige, den Saadbræ, den som har David's Nøgle, som lukker op og Ingen lukker til, og Ingen lukker til og Ingen lukker op“ (Mat. 16, 19.) Saaledes nævner Herren sig selv i Jndledningen til Menigheden i Filadelfia. — David's Nøgle er Nøglen til Davids Hus og dets Skatkammer. Udtrykket er laant fra et Sted hos Profeten Haisas (22, 15 ff.), hvor Herren forkaster Skatministeren Seba og indsætter Haisas i hans Sted, idet han siger om Seba: „Og jeg vil lægge Nøglen til Davids Hus paa hans Skulder, og han skal oplade og ingen skal tilukke, og han skal tilukke, og ingen skal oplade.“ Men Davids Hus er Billede paa Guds Rige, og naar Jesus siger, at han har David's Nøgle, saa vil han dermed sige,

at det er Troen paa ham, der giver Adgang til Guds Rige, og det ikke blot til Guds Rige i Himlen, men ogsaa til Guds Rige her paa Jorden, altsaa Adgangen til Børneretten for Gud, saa hvad Jesus her siger, er i Grunden det samme som han siger et andet Sted: „Jeg er Veien og Sandheden og Livet, der kommer ingen til Faderen uden ved mig“ (Joh. 14, 6.) Har Jesus givet os Ret til at være Guds Børn ved at give os den frelsende Tro og Mandens Vidnesbyrd derfor i Hjertet saa er der ingen, der kan lukke til og formene os denne Børneret, men har Jesus ikke givet os denne Ret, saa er der ingen, der kan lukke op for os. Der gives ængstelige Guds Børn, som blive bange for, at de ikke ere rette Guds Børn, naar de ikke blive anerkjendte af andre troende Mennesker. Det kan være slemt nok, naar andre troende Mennesker mistænkte os og ikke ville anerkjende os, men have vi Herrens Anerkjendelse, og hans Mands Vidnesbyrd derfor, saa behøver vi ikke mere, thi det er det eneste, som det kommer an paa. Paa den anden Side er der Mennesker, som ere altfor trygge, idet de berolige sig med, at de gaa med i Flokken og blive anerkjendte af andre hellige Mennesker. Dette kan ikke klare Sagen og er i Virkeligheden kun en anden Form for den kjædelige Tryghed, der kan blive et farligt Bedrag, saa det, naar det kommer til Stykket, kan komme til at lyde os ind i fra Herrens Mund: „Jeg kjender dig ikke.“ Derfor lad det staa fast, at Jesus lukker op og ingen lukker til, og lukker til og ingen lukker op.

Hvor mange Buddhister findes der?

Det har hidtil været Skik at tilskrive Buddhismen de fleste Tilhængere, nemlig omtrent 500,000,000. Denne store Sum fik man, idet man beregnede Kinesernes Antal til 400 Millioner og saa uden videre regnede den til Buddhisterne. Begge Dele er en uholdbar Formodning. Efter nyere Forskninger ere de fleste Kinesere ikke Buddhister men Tilhængere af Konfucianismen eller Taoismen, ligesom ogsaa Japanske stutte sig til Shintoismen. Dr. Hoppe i Amerika beregner Buddhisternes Antal i Sina til kun 30 Millioner, i Japan til 20 Millioner og i alle andre asiatiske Lande til 30½ Millioner, tilsammen 86½ Millioner. Monier Williams, den største Aforitet i saadanne Spørgsmaal i Storbritannien, regner 100 Millioner Buddhister. — Tilhængerne af Bramanismen skulle beløbe sig til 200 Millioner, Konfucianismens til 250 Millioner, Islams til 180—200 Millioner. Derimod beløbe de Kristne sig til 452 Millioner.

En Bøst fra Israel.

— En italiensk Jøde, som er uddannet i Frankrig, Professor W. Giobi, en af Italiens lærde Jøder, en bekjendt Forfatter vel hjemme i den jødiske Theologi, har nylig udgivet en Digt-samling under Navnet „Jesus-Hyldest.“ Det er en ganske mærkelig Foreteelse, at endog nidjære Jøder maa udtale sin Beundring af Jesus som Menneske, om de end ikke tror paa ham som Guds Søn. Prof. Giobis Digt stødte Over-Rabbien i Paris, og denne skrev til ham et Brev, hvori han behreidede ham hans Beundring af Jesus. Prof. Giobi sendte Over-Rabbien et længere Svar, hvoraf kun følgende skal citeres: „Jesus var en ædel Israels Søn, som kom til Verden for at lære Menneskene Kjærlighed, Ydmyghed og Opofrelse. Man maa beundrende staa stille foran denne Mands overordentlige Liv og mærkelige Død. For mig staaer Jesus som en Fortsætter af hine ædle og gudoplyste Profeter, der fra min Barndom har fyldt min Sjæl med Begeistring og som har indgi et mig den inderlige Kjærlighed til Jødedommen, som altid har besjælet mig og som først ved min Død vil ophøre.“

Sig det nu.

En Moder laa for Døden, og idet hendes ældste Søn knælede grædende ned ved hendes Seng, sagde han: „Du har været os en god Moder.“ Den døende Kvinde aabnede Øinene, og hvilede smilende: „Det har Du aldrig sagt før, Johannes.“ og hun var borte. Om vi have nogle kjærlige Ord at sige, da lad os udtale dem nu, medens vore Kjære endnu ere hos os. Om vi have Kjærlighedsgjeringer at udrette, lad dem blive gjorte idag. Blomster paa Ristelaagene og Indskrifter paa Gravens bringe ikke de levende nogen Opmuntring eller Glæde. Hvor ofte har de ikke i Modførelse til Manglen paa Guder og nærløse Ord medens vore Kjære endnu være blandt os.

Meddet som en Brand ud af Jlden.

En Mand, der havde været en af Drukkenflabens Slaver, blev vakt ved en Branden over Endene hos Sacharias. Er ikke denne en Brand, som er reddet af Jlden? En Dog vilde hans gamle Kammerater ikke have ham med paa Værts-huset. „Det skal kun være et lille Glas; eller om Du ikke vil drikke, saa følg midt for at gjøre os Selskab.“ „Nej“ svarede han med Alvor, „jeg er en Brand, der er reddet af Jlden. En frisk Gren, som uden Fare ligger ved et Baal, men et stykke, som en Gang har været i Brand, kan antændes af en eneste Gnist.“

En Høitidsdragt.

Forældre og Baarsvende pleier gjerne at glæde Børnene med noget nyt til Høitidene, hvis de formaar det, og Børnene har været snille og lydige; saaledes tænkte ogsaa Udgifterne af "Pacific Herald," at den skulde faa et penere og mere betegnende Udstryk, til den skulde rundt til sine mange Benner i Paaskehelgen, men Gravøren fik det ikke særbigt i betids, derfor maatte den gjøre sin Runde i sin vante Klædning. Bistnok er den bare 3 Mdr. gammel, men da en Ven fra Wis. tilbød sig at betale Betøftningen af en ny Hovedbedækning, saa troede vi ikke at burde afflaa Tilbudet, trods det, at vi syntes Pengene trængtes bedre til den øvrige Paasklædning.

Naar man nu gjør en Sammenligning mellem Hatten og den øvrige Costume, saa kan hændes, at nogle af hans mange Benner kan synes, at det er forgæft at den ikke skal have saapas ærlige Klæder, at Læserne skal kunne se, at den ikke er udstyret fra en "High School". Man pleier at sige, at Heste, som er villige og paalidelige og gjør godt Arbejde bør i det mindste have Mad og Stø; saa kan det og synes, at "Herald" som skal fare omkring baade i U. S. A., W. A. og Europa, bør have et anstændigt Ydre, uagtet det ikke er det væsentligste.

Vi har længe snakket om at faa et eget Trykkeri, og nogle Venner begyndte ogsaa at hyde dels større Bidrag dertil, men da vort Seminar i Robbinsdale brændte, gav vi op Tanken paa at faa dette i den nærmeste Fremtid; men nye Typer maa vi have, hvis ikke Herald skal se altfor sluttet ud.

Vi har nu kjøbt Typer for omtrent \$100, men vi trænger mindst saa mange til. "Mailex" med dertil hørende Typer har vi heller ikke kunnet skaffe os.

Dog er vi meget taknemmelige til de mange Benner, som har taget saa venlig imod vor lille Herald og hydet den saa god Bistand men ogsaa her gjælder Apostelens Ord: "Naar vi gjøre det gode, da lad os ikke blive trætete. Vi skulle høre i sin Tid, saafremt vi ikke forlænge."

Her vil maaske nogen synes, at dette Biblesprog ikke burde anvendes i denne Forbindelse, men jeg er af den Formening, at Herald rejser som Missionær, Kolportør og Bibelbud og skal udrette meget godt til Guds Ære og Medmenneskers Vel. Troede jeg ikke dette, vilde jeg ikke et Dieblit arbejde for dens Udgivelse og Udbredelse. T. V.

En Kløst fra Modertirken i Norge

Følgende Brev er et Svar til Hr. Adam Svendsen (Northwood, Iowa) paa et Spørgsmaal til sin forhenværende Prest i Norge, om hvilket Kirkesamfund i Amerika han burde slutte sig til:

Til Adam Svendsen!

Derfor jeg skulde bo i Amerika, vilde jeg vende mig til den Nord-Lutheriske Synode; thi om den ved jeg, at den har rent Ord og ret forvaltede Sakramenter. Jeg har kendt adskillige af dens ældste Mænd, som ere mine Samtidige, og ved Besked ogsaa om adskillige af dens yngre. Der er ingen Tvivl tilbage hos mig om disse Mænds Oprigtighed og Dygtighed, deres Fromhed og For-

sigelse, hvormed de have gjort sin Gjerning til at samle og holdt Sværd for at sammenholde og forsvare det sande og rettroende Kirkesamfund mod alle de Angreb, som Folk med en slappere Opfattelse af Forpligtelsen til at følge vore symboliske Bøger retter mod Synoden for at samle Folk til sit Samfund.

Den Tro, som Synoden bekynder, er jeg døbt paa, den er jeg konfirmeret i, paa den har jeg gjort min Prestes Ed, i den vil jeg leve og i den vil jeg dø, bekyndende for enhver, som kræver Regnskab af mig; den har jeg nu forlyndt for Menigheden i snart 38 Aar og har aldrig angret paa det, eller erfaret, at Nogen som hørte det, fandt sig bedragen. Jeg henviser Dig derfor trængt til den Nord-Lutheriske Synode. Næst Bibelen har den og den mest velsignede Bog, Luthers lille og store Katekismus. Naatte Du i denne Tro saa leve, i den dø som en vel fattig, men dog benaadet Synner, saa levede Du i Kristus, saa døde Du i Kristus. Han styrke Dig til Vandringen som en sand Kristne. Guds Brødre og Søstre i Kristo!

Gran Præstegaard, 1ste Febr. 1895.
Venligt

S. Veganger.

Tacoma Wash. 1ste Apr. '95.

Til Pacific Herald!

Tillad mig at berette om Noget, som hændte vor kjære Prest, Pastor Ballestad, og som jeg har ment, at Bladets Læsere kunde have godt af at faa vide. Ballestad har nu været vor Prest i omtrent halvandet Aar, og har vundet Alles Aftelse og Kjærlighed. Men næsten Halvdelen af denne Tid har han været syg, og Sygdommen har tiltaget istedetfor at aftage, det er aabenbart, at han ikke taaler dette Klima. Derfor har han, som før meldt i dette Blad, af Menigheden faaet Tilladelse til at opholde sig i Østen en længere Tid, om hans Helbred derved maaske kunde gjenvindes. At det falder Menigheden tungt at stilles fra denne høit elskede Prestefamilie, behøver jeg ikke at sige, især da i et saadant Tilfælde den Tanke ligger nær, at man ser dem for sidste Gang. — Nu, dette staar jo Alt i Herrens Hænder. Han sætter sine Fødder, hvor han vil, og altid paa rette Sted.

Men hvad var det nu, som hændte hos Ballestad? — jo, nu skal du høre.

Presten søgte saa ilde den Aften, det var endda Mandagsaften, den 8de April, at han gik usædvanlig tidlig til sengs. Fruen havde haft en haard Arbejdsdag og fulgte sirog det gode Exempel. Det var netop blevet mørkt og stille i Huset, saa ringes der paa Døren. Man maatte nu op for at se, hvad det var. Derude stod da en Skare af Mennesker, som naaede fra Huset ned til Gaden, og alle disse forlangte at komme ind. Selvsigelig blev dette tilladt, og ind kom Mænd, Kvinder, Børn, Kasse, Kager, varme Hjertes, hjertelig Hilse og opmuntrende Ord til stor Overraskelse men, jeg haaber ogsaa til megen Glæde og Opmuntring for Presten og hans Fru. Han blev æret ved dette uventede Besøg. Han er elsket, det viste sig denne Aften. Han selv sætter langt større Pris paa at være elsket end æret.

Det er for en ung Prest som ham midt i Slæden over en sliq Overraskelse dog tungt, lige før sin Dorteise, at se saa mange kendte Ansigter og vide, at

dette var hans første Arbejdsmaar, hvortil han saa gjerne vilde vende tilbage med fornøiede Kræfter, medens Tanken paa Sygdommen i ikke ringe Grad svækker Haabet om Gjenfsn.

Men disse talrige Besøgende (der var over 40 voksne Personer) gav ogsaa de bortdragende Prestefolk et andet haandgribeligt Bevis paa sin Kjærlighed og Taknemmelighed, idet de overleverede dem en Sum af \$22.75, som i en Hast var blevet samlet af nogle af Menighedens Kvinder i det sidste Par Dage.

Efter at have tilbragt flere hyggelige Timer stilles vi ad og gik veltilfredse hver til Sit.

Gud give Menigheden Land og Naade til at voge en sund Vægt indad og udad, og han hjælpe os, at vi aldrig maa mangle Ordets offentlige Prædiken, altid slittig høre og troligen leve efter Ordet. Han velsigne ogsaa den bortdragende Prestefamilie og bringe dem lykkelig tilbage.

C. Hordnefs.

Slutningsfest.

Vinterterminen ved Pac. Luth. University sluttede den 9de April med en Fest om Aftenen.

Programmet i sin Helhed var godt og lærerigt, dog vilde et kortere Program have været mere heldigt. Fjeldspillemanden Ole Hægtveidt fra Crookston Minn., var tilstede og gav tilbede nogle norske Fjeldspil, som Forsamlingen syntes meget godt om. Imidlertid bidrog Parklands Musikkorps og Sanglor selvsigelig mest til den musikaliske Underholdning.

Den literære Del af Programmet var meget lærerig og passende. Hr. Conrad Viens Essay, Hr. J. B. Larsons og P. Waages Taler vare tilstrækkelige Beviser paa, hvilken en Rigdom der ligger i gode Kundskaber og den gode Indflydelse disse have paa den Person, som eier dem og hans Medmennesker. — Profs Dr. Shahan og Miss Peterson formanede og opmuntrede paa en indtrængende Maade Studenterne til at sætte sig gode og ædle Formaal og til at benytte den kostelige Anledning (Skoletiden) til at lære noget, som maatte være gavnligt for Eftertiden, baade for dem selv, deres Familie, Slægtninge og endelig sine Medmennesker i Almindelighed. Tilslut paaminde de Past. Harstad korteligen de Tilbedeværende og især Studenterne om, ikke bare at trage efter at lære noget som vilde være til Nytte for det Nærværende, ikke bare at trage efter at lære noget, som vilde bringe os Verdens Rigdom og Ære, men fremfor alt det, som vil bringe os Lykke Glæde og Velsignelse i det Tilkommande. Ja, fort-sagt, det, som har Forjættelse baade for dette Liv og for det tilkommande. J. V. R.

Fra Syngesengen og Dødslovet.

Da Tersteegen, den velsignede og ved sine Sange vel bekendte Guds Mand, led meget, men taalmodig i sin sidste Sygdom, pleiede han at sige: "En Moder klæder først af sit lille Barn, førend hun lægger det i Sengen. Saa gjør ogsaa den kjære Gud det med mig." — Hans sidste Ord var: "Du lottige, uanselige Lazarus! Og dog klammer ikke de hellige Engle sig for at løfte dig op"

Atter er 23 Mand dræbte i en af Statens største Kulgruber. Denne Gang skede Ulykken i Blue Canyon Gruben. 15 Mil fra New Bhatcom. Ulykken indtraf ved Middagstider sidste Mandag, og en Eksplosion af Gæsbamp siges at have været Uarsagen. Blandt de omkomne findes følgende, der efter Navnene at dømmes formodentlig var Skandinaver: Andrew Anderson, J. Johnson, C. Ramberg, Sam Olson og C. Carlson. — Hon. Rogers, Medlem af Legislaturen, har gjort to frugteløse Forsøg paa at faa en strengere Lov vedtaget angaaende Kulgrubernes Ventilation. Statens vise Fædre i Senatet fandt sig dog besejret til at nedstemme Lovforslaget. Ulykken i Blue Canyon er atter et talende Bevis for, at vore gode Lovgivere ikke har gjort sin Pligt. Tac. Tid.

Mærk.

Bogagenter, som vil tjene en passende Løn ved at sælge "Lutherans in all Lands" og samtidsigt gavne Luth. University vil finde det lønnende at arbejde med undertegnede som Generalagent,

Jo før de vælger sit Virkesfelt, desto bedre. De kan arbejde paa hvilket som helst Sted der ikke før er valgt som Territorium af andre, og endda arbejde for os. Skriv herom strax baade til undertegnede og til "Lutherans in all Lands Co. Milwaukee, Wis.

Paa Grund af vor Skole er vi i Stand til at hyde vel saa gode Vilkaar som nogen anden General Agent.

B. Harstad.

Bønnens Magt.

(En sandfærdig Fortælling.)

I den Del af Natvids Menighed, som grændser til Kalmar Ven i Sverige, saa for omtrent 100 Aar siden døbt inde i den tykke Furuskov et enligt Hjem, som uden at være skyldsat dog, om vi ikke feile, ansaaes for bedre og havde større Udstrækning end en almindelig Gaard.

Stedet hedte Granerum og eiedes af den forrige Husmand under Adelsnæs Olof Jønsøn, som det ved Flid og Omtanke omsider var lykkedes at ombytte Herregaardens Tvang og Afhængighed med Friheden og det lille egne Jordstykke.

Olof Jønsøn var en vrag Mand i dette Ords sædvanlige Betydning. Men fra et kristeligt Synspunkt stod han langt under sin Hustru, som var en virkelig from og hjærlighedsfuld Kvinde. Allenhendes Bestræbelser for at faa ham til at tænke paa noget Andet end det Verdslige havde hidtil været forgjæves, hvorvel han vistnok gik baade til Kirke og Alters. Men Livets egentlige Helligholdelse, Bibelordets og Bønnens Virksomhed og underfulde Kraft — det hverken elskede eller forstod han. Og kjønt det lykkedes hans Hustru lidt efter lidt at forandre hans Sind noget, saa mangtede der ham endnu sand Tro og Liv. Hun blev dog ikke træt i Bønnen, men bad inderlig, at Gud vilde skabe et nyt Hjerte i ham, og hun var vis paa, han vilde hørhøre hende, kjønt hun ikke vidste hverken Stundens eller Midlets. Men dette overlod hun som alt Andet i Herrens Haand.

Ægteparret havde haft tvende Børn, en Søn og en Datter. Den Førstævnte var dødt i sine spæde Aar; men den an-

den, den vakre, nu syttenaarige Anna, udgjorde deres Glæde og var Gjenstand for deres Forhaabninger. Datteren havde arvet Morderens fromme og elskelige Sindelag. Guds Ord var hendes Glæde; Bøn var hende ligesaa nødvendig som Luften og Solens Lys, og hendes Konfirmationsforberedelse havde ladet hende drille endnu dybere Drag af den hellige Livskilde.

„Jeg synes, du har det saa brav nu, min Datter, at du ikke skalde behøve at bede saa mange Bønner. Thi kjent du sidder her ude i Skoven, saa har du det ligesaa godt og er ligesaa meget agtet som den bedste Gaardmandsdatter, og derfor synes jeg, du ikke skal have saa Meget at bede om,“ ytrede Faderen som syntes, at Anna spildte for megen Tid med Bibel læsning og Bønner.

„Ja, vistnok har jeg det godt, Far, jeg kan vist ikke have det bedre; men se, jeg har just derfor saa meget mere Aarsag til at bede og talke Herren,“ svarede Anna ydmygt. „Ser du, Far, Bønnen er nyttig til Alt og giver saadan Glæde og saadan Fred. Al, Far, om du bare vilde rigtig smage, hvor lisslig den er, saa skalde du saa se, at du sidder meget bedre, og at du aldrig var saa ulyskelig og tung til Sinde, som du er imellem.“

Tre Aar inden vi har gjort Bekjendtskab med Granerum og dets Beboere, var en uventet og for deres Stand og Tidens Fordringer meget stor Arv tilfalden Olof Jønsson efter hans eneste Broder, som var gaaet med sine Landsmænd i den saakaldte Syvaarskrig, fra hvilken han aldrig vendte tilbage.

Han havde i Tyfkland giftet sig med en formuende Forpagters Datter, og da deres Egteskab var barnløst og hans Hustru ikke havde nogen Slægtninger, saa havde han efter hendes Død testamenteret sin Broder sin Formue, som en Søskaptein, et Sognebarn af de tvende Brødre, havde sørt over til ham. Olof havde næsten glemt sin Broder, da han saa uformodet overraskedes af Efterretningen om hans Død og den Arv, som derved tilfaldt ham.

Sorgen over Broderen var ringe; men saa var Glæden over Arven saa meget større, og Olofs Bekjendte paa stode — ikke uden Grund — at den gjorde ham baade stivere og stoltere. „Men se, Jønga viser det sig ikke paa; hun er, som om hun skalde være endda frommere og ydmygere, siden hun er bleven saa rig,“ lagde de til.

„Kanskje Arven skal lære Far at talke og bede, Mor,“ sagde Anna fortrøstningsfuld. „Al, mit kjære Barn, Rigdom har vist aldrig lært Mennesket at gaa til Borherre. Den drager det for det Meste længere bort fra ham,“ svarede Moderen med et dybt Suk. — „Ser du, nu synes Far, at han ikke behøver Noget mer, at han har Intet at bede Herren om, men jeg haaber endda, at han paa en eller anden Maade biser hans Hjerte. Det kan skundom være Smaating, som vækker Mennesket til Betænkning,“ lagde Moderen fromt til.

Mange syntes vel, at Olof Jønsson nu skalde købe sig en Gaardpart og flytte fra Granerum; men det vilde han ikke. „Som om Pigen ikke skalde gjøre et ligesaa godt Gifte, om hendes Far sidder paa sin Blads og sætter sine Penge paa Rente, som om han var Gaardwand! Men se, Sølv- og Kobberkjæbler og Tinsfad, det skal vi have, Mor, ligesom jeg var en Skattebonde. — Og tage ned Stuen og hugge paa et

Bar Stoflag, det skal jeg gjøre, — og dette her lille Kottet, som du har brugt til at have Kjyllinger og Smaagrise i, det skal blive Annas Kammer. Jeg skal hugge paa en Dør til Stuen, og saa skal jeg gjøre det fint til Pigen, det var Skam ellers, naar Pigen er saa rig.“

Og Olof Jønsson holdt Ord. Stuen og Skorstenen hvidtedes, og fra den saakaldte Fadhylde stinnede Kobberkjæbler og Tinsfad, og i de smaa Indskjæringer i det store Eggeskab indsattes de nye Sølvstæer, og paa Hylberne i samme prunkede i Nyon Orden Sølvbægre og Støb. Olof Jønsson glædede sig i sine Skatte, og ikke sjelden pleiede han sige til sin Datter: „Anna, du, jeg tror ikke, du skal mangle jordist Guds.“

Det var i September, Olof Jønsson skalde med sin Hustru gjøre en Reise til Høstmarkedet i Vinkjøping. Tjenestegutten og Pigen var gaaede tidlig om Morgenen med en Kvie og en Dge, som skalde sælges. Far og Mor skalde reise om Eftermiddagen. Anna skalde være alene hjemme. Hun havde været paa Midtommers-Markedet, og hun skalde ikke „tæbe Noget ved at være hjemme,“ mente Faderen. Imidlertid havde Mor Jønga og Anna meget at stille med for at saa Markeds-Maddommen i Orden, hvilket altid er en Gjenstand for Rappeskrud blandt Husmødrene, for at de paa Markedet med Hæder og Ære kan hyde Venner og Naboer at smage paa Nisten.

Det store blaamalede Madstrib stod paa det oplagne Bord ved Gavlvinduet, og deri nedlagdes Læsser og Rager, samt den snehvide Træste med det nykjerne Smør, Faarelaaret, den store Ostelagde o. s. v.

Under alt dette Arbeide var begge Skabets Døre oplagne; thi Krydderi pakkerne forvaredes ogsaa derinde, og man maatte have baade Kanel, Sukker og Andet.

En fremmed Karl var under denne Travelsked kommen ind i Stuen for, som han sagde, at spørge dem om den bedste Bei til en Bondegaard i Nabolaget. Han var velklædt, og medens Mor Jønga saa tydelig som mulig beskrev den bedste Bei gennem Stogen, sæstede han sine Dine, som hun troede beundrende, paa Skatten i Skabet, der nu stinnede mere end nogenfinde i det flammende Lys fra Skorstenen. „Han har ikke noget vaklert Ansigt,“ tænkte Mor Jønga, men sæstede sig ikke meget derved; thi hendes Tanker var med Osten, som ikke maatte klemmes for haardt.

Olof Jønsson kom ind i Stuen og gav sig i Samtale med den Fremmede og spurgte hans Navn og Hjemsted, paa hvilket han gav tilfredsstillende Svar. „Mor du skal vel give ham at smage af Nisten,“ lagde Olof, der saa den Beundring, hvormed Manden hemmelig betragtede det lille Skattekammer. En saadan Opfordring lod Mor Jønga sig ikke sige to Gange.

Den Fremmede lod Maden smage sig godt, og imidlertid fik han af den snaksomme Bert høre en udførlig Beskrivelse af Arven og sit nysgjortig Dplysning om Kvien og Dgens Alder, der skalde sælges paa Markedet. Derhos fulgte Ros over hans prægtige Svinerace, af hvilken Grisen, der skalde med til Bøen, var et Medlem, og Olof glemte heller ikke at fortælle ham, at Anna alene skalde være hjemte for at passe

Huset og Kreaturerne.

„En svært godlidelig Mand den der Hammarlund“ — dette var det Navn, Manden tillagde sig — ytrede Olof, efterat den Fremmede, før han gik, havde hjulpet ham at binde Grisen paa Bognen.

Alt var tilfaldt i Orden til Reisen, Mor i sin nye flensmøstærkede Udflaading og sit rødbruede Udbrækkede sad til Høre for Far i det blaamalede Bognsæde, men traugt var det for Fødderne, thi Huder og utilberedt Badmel udgjorde billedligt talt en Fodskammel næsten som et lidet Bjerg.

„Saa farvel da i Guds Navn, Anna!“ sagde Moderen og saa kjærlig paa Datteren, som stoppede Hestebækket omkring „Mors Fødder. „Du glemmer vel ikke at befale dig i Herrens Haand — du er saa ensom, Staffar, i Skoven.“

„Na, det har ingen Nød! den som er Datter til Jønga i Granerum, — den glemmer vel før at spise sin Kveismad end læse sine Bønner,“ svarede Faderen spottende og slog en Knude paa den nye Svøbesejert. „Det er bedre, du beder hende ikke glemme at have vel igjen Boddøren og lægge Hælen paa Stuebøen,“ lagde han til, og gav Hesten et Klap, og med et: „Vi har vel ikke glemt Noget,“ kjørte han ud gennem Bortsturet.

Anna gik ved Siden og holdt i Bognen, men snart begyndte Hesten et raslere Trav, og hun nødtes til at slippe sit Tag.

„Gud Fader være baade med Far og Mor, med Hus og Hjem!“ sukede hun andægtig og saa med taarefyldte Blikke efter Bognen, som hoppede høit mellem Stenene paa den næsten urdybede Skovvej.

„Ja, nu ser her ud!“ udbryd Anna, efterat hun var kommen ind i Stuen og havde bemærket den Uorden, som var en Følge af Markedsreisen, og hvorpaa hun ikke før havde tænkt. Tænk, om Mormor skalde komme og se, hvorledes her ser ud,“ lagde hun leende til og begyndte stroy at ordne Alt, og det med saa megen Iver, at Mormors Die snart med Velbehag havde kunnet se ind i den lille Stue. Efterat hun havde suppet Hønsene ud og givet Grisen Mad, gik hun hen for at optage det til Raadning udbredte Bin. Dette skalde være hendes egentlige Arbeide under Forældrenes Fraværelse.

Anna havde en vakker Stemme og havde for Bane at synge under sit Arbeide. Men Annas Sange var ingen saakaldte Kjærlighedsviser, thi Kjærligheden (eller, hvad der sædvanlig saaledes benævnes) havde endnu ikke fundet Veien til den lille Skovskomst.

Hun sang sædvanlig en eller anden Psalm eller en Folkevise om Prinsesse, Konner og Riddere. Hendes Mormor havde lært hende disse Sange, til hvilke — især de, som handlede om Riddere — hun troede sig at have en Slags Forrettighed, da hun havde tjent som Hønskepige hos en Grev Brahe. Og nu sang Anna den Sang, som Bisop Niels digtede om den stolte Dr. Erik Rattilsson Basas Datter, den sagde Jomfru Elif, som Faderen indsatte i Rifebergs Kloster, og hvilken Sang Anna mest elskede.

„J. Ostgøtha bo' de en Herre saa bold Hr. Erik han sig monne kalde. Mange Byer og Guds han havde i Bold, som hannem med Kette tilfælde, Herre Krist raade for os Alle!“

Saa sang Anna og alle de ni og fyrtytte følgende Vers, som hun havde

lært ordlydende. Og da hun havde endt Sangen, randt, som hver Gang, hendes Taarer over Nyon Elisifs Død og hendes underbare Redning fra Hr. Bernhards Bold. Ja, ja, det er nok som Mormor sagde, hver Gang hun sang den vakre Vise, at naar En beder om Guds Beskyttelse, saa kan man være sikker og trygg. Thi se, Nyon Elisif hun bad, og da vogte Stormen op, og Hr. Bernhard og hele hans Følge for-gik — men se, Nyon Elisif blev igjen, Nyst hun var paa samme Fartopi.

„Ja, vistnok er den Vise vakker og gubelig med, men Guds rette Ord det er endda bedre!“ udbryd Anna, efterat hun nogle Dieblikke i dybe Tanker havde hvilet fra sit Arbeide. Og saa begyndte hun med sin stærke klare Røst — hvorvel vansiret ved de brugelige Triller — Luthers herlige Psalm: „Vor Gud han er saa fast en Borg,“ og Bjergetes Ekko gjentog den vakre Sang.

Mere.

Fri-Metodistene, som er betragtede som de mest liberale af alle ordnede kristelige Kirkesamfund har altid gaaet i Spidsen for at løse mer og mer paa de kirkelige Saand, har dog båret tilbage for at indsætte Kvinder til Prædikanter i Kirken; paa deres Generalkonference blev et Forslag om Kvinder som Prædikanter efter en lang Debat forkastet. (D. P.)

Læs dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa „Pacific Herald“ og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Belønning et Aars fri Undervisning ved Skolen. Ligeledes skal enhver, som samler 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, saa som Belønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kurser, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Der næst mærke man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maas fuldt ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Der er god Anledning for Gutter og Piger til at gavne baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade tændte Rettigheder til hvem de vil.

Betalt for Herald.

Halvor S. Banghei.....	50
D. A. Teisberg.....	2.00
J. E. Jørgenson.....	50
Rev. A. Larson.....	1.00
J. C. Belta.....	50
Johannes Halvorsen.....	50
Gullick Olsen.....	50
S. A. Scarve.....	50
R. Rikkelsen.....	50
James Nilson.....	25
J. Thompson.....	1.00
Chr. Pedersen.....	1.50
Souvenir solgt.....	50
Bidrag til Pacific Lutheran University.....	50.00

N. N. 1.00
 Begge af Post. N. P. Kaviors Kald,
 Ridgeway, Ia. \$6 00

Parkland, Wash. 15 April 1895.
 T. Larsen, Kasserer.

Pac. Lutheran University.

Denne Skole tilbyder Disiplin af begge Køn Undervisning i fire Kursuser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific“ samt Ekrthand og Typewriting, Musik og Sang.

Zugen bestemte Forkursuser kræves for Optagelse. Hver kan vælge sine Fag.

Skolepenge \$1. Kost og Logis fra \$2.25 til \$3. om Ugen. For Undervisning i Musik, Skorthand og Typewriting betales særskilt.

I den nord-engliske Religions-skoleafdeling betales i Skolepenge og or Bærelse 45 Cts. pr. Uge, Kostpenge for Børn indtil 12 Aar \$1.25, og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Bygningen opvarmes med Damp og oplyses med Electricitet og er vel forsynet med Badeværelser og andre Vedkommeligheder.

Skolen holder Eleverne med Sengesteder, Madraser, Pulte og Stole.

For nærmere Underretning henvende man sig til

Rev. B. Harstad.

Parkland, Pierce Co., Washington.

Fred L. Larne.

„The Adjuster“

Guldmed og Juveler.

Et stort og udmærket Udbalg af Jewellery, solid og plated Sølvfager og optiske Instrumenter.

1151 Tacoma Ave.

Tacoma..... Wash.

En ypperlig Anledning for en hel Kolonie.

Fleere Farme er til Salgs paa meget rimelige Vilkaar omtrent 13 Mil fyd fra Parkland og 4 Mil fra Jernbanestation. Der er 1200 Acres, som kan kjøbes under et eller i mindre Stykker efter Kjøbernes Ønske.

Prisen er i Forhold til Landets Kvalitet og „Improvements“ fra \$8. til \$55 pr. Acre for Stykker paa 40 eller 80 Acres.

En Del af Landet er bevoget med Skog og en Del er opdyrket Lavland i god Stand for al Slags Avling. 23 Acres er plantet med Humle.

Landet er vel tilkult, for Rectangular, og er Water kunde drives med Fordel.

Der er flere Huse og især store Ud-huse med Tørskjens for Humle, Express Humlepresser og en Del andre Redskaber. For videre Underretning henvende man sig til Bladets Udgivere: Butch. Univ. Association, Parkland, Wash.

Cow Butter Store

1534, Pacific Avenue.

Smør, Udg. af hermed tilføjet Sager osv.

Priserne ere rimelige.

Bærerne ere, hvad de udgives for at være.

Storm.

At det kan blæse ogsaa her paa Vestkysten, har vi erfaret nu i den senere Tid. Den 9 April om Eftermiddagen kom der saaledes en rivende Storm fra Sydvest, som vistnok var den stærkeste her i Parkland i de sidste Par Aar. Kraabel og Ericksons nye halvferdige Store blæste ned, eller ans. teedes ikke nogen Glæde af Betydning. Det kan bemærkes, at mange af Parklands Indboanere og de Gutter ved Skolen, som ikke reiste hjem i Paaskeferien har hjulpet Eierne med at rydde Grunden igjen saa at Bygningen forhaabentlig snart bliver reist igjen.

Et Par Dage senere var der en heftig Storm langs Sundet nordfor Tacoma; men, saavidt vi ved, har den ikke anrettet nogen større Ulykke.

Endsligt Veiret her er langt roligere end i Østen, saa maa Ingen tro, at han her kommer udenfor Stormens Rækkevidde.

Students Supplies

--of all kinds--

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac Ave - - - - - Tacoma, Wash.

Central Drugstore

1101 Tacoma Ave Hjørnet af Ellevte Gade og Tacoma Ave.

P. C. Anderson, Eier.

Anbefales det skandinaviske Publikum til velvillig Søgn. Skandinaviske Familiemediciner habes altid paa Lager. — Den norske Apotheker Th. C. Hirsch er altid til Tjeneste med et godt Raad, hv s det behøves.

Sto og Støvler.

Stomager S. Olsen er flyttet fra Jefferson Ave til Tacoma Ave. No. 1109 og sælger Sto og Støvler billigere end nogenfinde før. Han har saa stort Lager som noget andet Hus i Tacoma.

Gaa og se hans Lager, og du vil finde fine og gode Varer til billige Priser.

At Du vil faa reel Behandling ved Du, som er hans Kunde.

Du kan faa fine Mandssko for \$1.50, \$1.75 og \$2.00, og Damesto til samme Priser samt gode og pene Barnesto til ubet lave Priser.

Tacoma Tidendes Boghandel.

Bibler ny Oversættelse	Europa	Stimobind 9x6	\$2.75
"	"	"	9x6—\$3.00
Bommebibler	"	med Omslag	\$1.60
"	"	uden	\$1.35
Nytestamenter	"	"	\$0.75
Synodens Solmebøger	"	"	\$0.65
Landstads med eller uden Text	i stort Udbalg	fra 50 Ct	til \$1.30.
Forstjellige Bøger af Pastor Junck	pr. Stk.	75 Ct.	
Synodens Bibelhistorie	25 Ct, Forklaring	25 Ct,	Katekismus 15 Ct.
Billed A. B. C.	15 Ct.		

Tacoma Tidende, Tacoma Wn.

Lutherans in All Lands

er en Bog indholdende mange værdifulde Oplysninger om den lutheriske Kirke i alle Lande med mange Billeder af Steder, Personer, Skoler og Barmhjertighedsanstalter. Overalt modtages den med Glæde og roses af alle.

Denne Bog kan faaes ved at indsende til undertegnede \$2.75 for den billigste eller \$3.75 for næstbedste eller \$4.50 for bedste Jæbinding. Agenter sælges overalt og faar gode Vilkaar. Man henvende sig til B. Harstad Parkland, Pierce Co. Wash.

Skandinavian American Bank.

1539 & 1541 Pacific Ave. Tacoma Wash

Capital	\$100,000
A. G. Johnson,	Præsident.
C. Sirtabach,	Vice Præsident
H. E. Raatvold,	Cashier

Betaler 6 per Cent Rente paa Spareindsatninger.

Kjøber og sælger Bøger paa alle ledende Hjer i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Postkontorer i Norge, Sverige, Danmark og Finland.

General Agenter for de største transatlantiske Dampskibsselskaber.

Agenter for alt udført N. P. R. R. Vard i Washington.

Skatteydere mærk!

De som ønsker, at vi skal betale Skatten paa Lotter i Pierce Co. Wash., bedes mærke sig følgende:

1. Vi skal som før betale Skatten og sende Rvittering, naar man sender os 35 Cents pr. Lot.
2. Først omkring Midten af Jan. kan Stat for 1894 betales, og det vil ofte tage os flere Dage, før vi kan faa Rvittering fra Kassereren.
3. Money Orders gjøres betalbare i Tacoma—ikke i Parkland, da Parkland ikke er Money Order Office.
4. Sender man Postage stamps vil man behage at sende 2cts eller 1cts Stamps.
5. Vær saa snil at give en tydelig og nøjagtig Opgave af Lots, Blocks og Additions.
6. Indsenderen bedes ogsaa at sæie sit Navn og fuld Adresse til Brevene, hvilket ogsaa forsammes undertiden.
7. Vi vil heller ikke i Aar tage Betaling for vort Arbejde, eller Godtgjærelse for de Udgifter, hvormed de mange Reiser til Tacoma ere forbundne i Anledning af Skattebetalingen, men vil lade det hele Overtagelse af Skolen-, derfor vil vi være meget taknemmelige, om dette maatte blive ret stort!

Broderligt

Parkland, Wash. 10de Dec. 1894. T. Larsen

Præsternes Adresser i Pacific Distrik.

- A. C. Foss, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seattle Wash.
- B. Harstad, Parkland, Pierce Co, Wash.
- T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.
- Carlo A. Sperati, Parkland, Pierce Co. Wash.
- E. Christensen, Parkland, Pierce Co. Wash.
- C. Ballestad, 1615, L. Street, Tacoma Wash.
- A. Rissen, Cathlamet, Wabliatum Co., Wash.
- T. Tønnesen, Cor. E. Grant & 10th Str. Portland, Oregon.
- R. B. Jensen, Silberton, Marion Co, Oregon
- D. Ottersen, Box 331, Eureka, Cal.
- E. Skabo, 237 S. 4th East St., Salt Lake City, Utah.
- D. Grønberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.
- J. L. P. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.
- J. Johansen, 521 Nelson Str. Fresno, California.
- J. C. Møhl, Haywards, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

—Savings—Bank.—

Incorporeret 1887.

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Cassar,	Præsident.
C. W. Enos,	V. Præsident.
O. S. Selvig,	Cashier
H. S. Wandervilt.	Ass't Cashier.

Directors.

Downer C. J. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
 C. J. Holmes, Theo. Hosmer, Geo. W.
 Eaton, P. H. Cassar, C. W. Enos,
 Jas. A. P. Johnson.

6 per vt Rente

Renterne udbetales kvartaalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udbetales paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvillkaar. Anvisninger paa alle Steder i Europa. De skandinaviske og det tykke Sprog tales.

Pacific Herald

Udgivet af The Pacific Lutheran University Association.

udkommer hver Uge og koster forstudsvis 50 Cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Reduktion, sendes til Rev. N. Christensen—Betaling for Glæde, Bestillinge osv. sendes til Rev. T. Larsen, Parkland Pierce County, Washington.

Suskriventfamilie saar for 5 betalte Exemplarer det Ste rit.